

ГЛАВА VII

Наближаваше празникът на Солунския Чудотворецъ.

Боляри, клирици, войводи, крепостни и себри напушаха кулитѣ, манастиритѣ, крепоститѣ, градоветѣ и стаситѣ си, и въ дълги върволици, на коне и кочии, или пешъ, се отправяха къмъ престолния градъ, за да присѣтствуватъ на голѣмото тържество.

Поститѣ за Чудотвореца почваха още двадесетъ и шестъ дни преди Димитровъ-денъ, а службитѣ и химнитѣ начеваха петъ дни по-рано. За това винаги презъ месецъ октомврий стенитѣ на Търново съ мъжа побираха хилядитѣ гости, дошли отъ цѣлото Загоре, отъ Лисечко краище, отъ Долна земя, отъ Крънската и отъ Карвунската хора, за да се поклонятъ предъ чудотворния святъ образъ. Отъ царския палатъ до най-сиромашката катуна, всички бѣха пламнали отъ трескаво нетърпение. Девойки бързаха да ушиятъ за панаира най-кубавитѣ си руби, да извезатъ най-пѣстритѣ си кърпи. Младитѣ момци си купуваха нови рунтави гугли, царвули и скараманги, войскаритѣ си поръчваха оръжие въ самоковитѣ по Етъра. А въ цѣлия градъ се разливаше, душна и опияняваща, остра миризъ на младо кипящо вино.

На празника на Солунския чудотворецъ народътъ разгрѣщаше широко сърдцето си на волното опиянение да живѣе и да се радва.

Сякашъ никой другъ въ славния престоленъ градъ не изпитваше тъй силно този несдържанъ копнежъ за радостъ и безумна забрава, както младиятъ князь Йоанъ. Съ свѣтнали очи той следѣше отъ прозореца на кулата си при Трапезица гѣститѣ тѣлни, които пълнѣха улици и площади, блѣскаха се по мостоветѣ, намираха при градскитѣ порти. Следъ това до късна нощъ, той оставаше буденъ и слушаше смѣтния шумъ на безпокойния градъ, далечния екъ на пѣсни и звуци отъ гусли и лютни, волнитѣ провиквания на закъснѣли странници. И всѣка нова пѣсенъ, всѣки новъ викъ го караше да изтрѣпва и унило да оборва глава. Така му се искаше да излѣзе, да се смѣси,